

Muzeum Polskich Formacji Granicznych

<https://muzeumsg.strazgraniczna.pl/muz/formacje-ochrony-granic/biografie/1918-1939/kadra/d-f/kazimierz-florek/51385,Kazimierz-Florek.html>
2024-07-16, 14:55

ppłk dypl. piech. **Kazimierz Florek**. Urodzony 29 X 1892 w Jugowie, pow. Podgórze, woj. krakowskie, syn Stanisława i Emilii z d. Weiss. Ukończył gimnazjum oraz zdał maturę w Krakowie w 1913, uzyskał absolutorium Wydz. Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego. Jako niespełna 15-latek rozpoczął działalność konspiracyjno-niepodległościową, został zaprzysiężony 2 IV 1907 jako członek organizacji „Związek Mścicieli”, przyjął ps. „Marjanowicz”, używał także ps. „Muszyński” i „Marian”. Była to organizacja wojskowa, tajna, z zadaniem przygotowania do walki o niepodległość Polski. Funkcjonowała jako przybudówka ZWC wśród młodzieży męskiej. Wskutek wykrycia jej przez policję jesienią tego roku nastąpiła przerwa w jej pracy, jednak w lutym 1908 odbudowano organizację pod tą samą nazwą. Kazimierz Florek objął funkcję jej komendanta. Rozbudował struktury w całej Małopolsce z głównymi ośrodkami we: Lwowie, Rzeszowie, Krośnie, Jasle, Bolechowie, Suchej. Organizacja (wg Kazimierza Florka) miała liczyć do 1500 członków.

W 1912 nastąpiło rozwiązanie „Związku Mścicieli” z jednoczesnym wydaniem rozkazu wstąpienia do Związku Strzeleckiego lub Drużyn Strzeleckich. Kazimierz Florek wstąpił do Związku Strzeleckiego, Oddział Podgórze. Kolejno przeszedł szczeble od strz. do komendanta obwodu Lanckorońsko-Kalwaryjskiego i zcy komendanta Okręgu Krakowskiego dla spraw „S” (skautowych). Zdał też egzamin na oficera Związku, otrzymując odznakę tzw. „Parasol”.

W lipcu 1914 zmobilizował podległe mu oddz. strzeleckie oraz drużyny młodzieży strzeleckiej, z których ponad 550 wprowadził do I Brygady Legionów. Z wybuchem I wojny światowej Florek został adiutantem baonu Józefa Wyrwy I Brygady Legionów, gdzie służył do 20 VIII 1914. Następnie do 20 IX 1914 był dcą baonu szkolnego I Brygady. Awansował do stopnia por., od 20 IX 1914 do 15 I 1915 był dcą 9 komp. i zcą dcy III baonu 2 p.p. I brygady Legionów. Od stycznia do czerwca 1915 był wykładowcą a ostatecznie również zcą komendanta Szkoły Podchorążych Legionów, od 1 VI 1915 do 1 IX 1915 był dcą 9 komp. i zcą dcy III baonu 6 p.p. I Brygady Legionów. Po powrocie do 2 p.p. był do kwietnia 1916 dcą 7 komp. i zcą dcy II baonu 2 p.p. Od kwietnia do listopada 1916 był dcą baonu w Grupie płk. Zielińskiego. Od listopada 1916 do czerwca 1917 był dcą organizacji cywilno-wojskowych w Krajowym Inspektoracie Zaciągu do „Polnische Wehrmacht”, a następnie do września 1917- dcą baonu na kursie wyszkolenia nr 4. Do grudnia 1917 był komendantem Szkoły Podoficerskiej Polskiego Korpusu Posiłkowego w Przemyślu. Od 1 XII 1917 do 18 II 1918 kierował referatem wyszkolenia dowództwa uzupełnień PKP. Po przejściu II Brygady przez front pod Rarańczą od 18 II do maja 1918 był internowany. Od 1 V 1918 do 11 XI 1918 był wykładowcą a następnie zcą komendanta SPPIech. Polskiej Siły Zbrojnej w Warszawie. 6 VIII 1918 awansował do stopnia kpt.

W WP służył od 11 XI 1918 z przydziałem do SPPiech. jako instruktor i wykładowca. 13 I 1919 został szefem Sztabu Dowództwa Okręgu Wojskowego w Siedlcach, a od 5 VI 1919 - kierownikiem referatu i w/z naczelnikiem Wydz. w Departamencie I Mobilizacyjno-Organizacyjnym MSWojsk. Od 5 X 1919 był kierownikiem Wydz. w Oddz. IV Naczelnego Dowództwa WP, piastował to stanowisko do 1 VII 1920. Następnie był szefem Oddz. II 3 Armii, a od 20 VIII 1920 szefem Oddz. II 6 Armii na froncie południowo-wschodnim. Po zakończeniu wojny wziął udział w III powstaniu śląskim, następnie objął stanowisko szefa Eksp. Nr 5 (Lwów) Oddz. II Naczelnego Dowództwa (od 1 VII - 1 X 1921), utworzonej po likwidacji Oddz. II 6 Armii. W związku z udzieleniem przez Eksp. Nr 5 wsparcia próbie wywołania na Ukrainie powstania (pochód zimowy gen. Jurko Tiutiunnyka) i udowodnienia tego zaangażowania przez stronę sowiecką, SGen. zrzucił całą winę na Kazimierza Florka, którego demonstracyjnie zwolniono ze stanowiska szefa lwowskiej Eksp. Skierowany został do Warszawy jako słuchacz na I kurs doszkolenia Szkoły SG (1 XI 1921 - 1 XI 1922) po którego ukończeniu (z lok. 12/59) awansował do stopnia mjr. SG (ze starsz. od 1 VI 1919). Z tego okresu pochodzi opinia płk. Louisa Faury: „Zdolny i poważny, umysł nieco złożony. Uporczywy, pracowity i człowiek woli. Słaba budowa fizyczna, która oddziałuje na jego wydajność umysłową. Nadaje się raczej do pracy biurowej niż do pracy w sztabie w polu”.

Po ukończeniu szkoły służył w Oddz. III SGen., skąd delegowano go rozkazem MSWojsk. do Związku Strzeleckiego. Od 1923 do 1924 służył w 51 p.p., we wrześniu 1924 powrócił do SGen. na stanowisko referenta, a następnie kierownika referatu w Oddz. I, gdzie pozostał do 1 XI 1925. Z tego okresu pochodzi opinia płk. Adama Koca: „Zdolności organizacyjne jak i praktyczne wykonanie - bardzo dobre. Zdolności kierownicze wybitne, z wyjątkiem zimnej krwi i wyrobienia woli, które przeszkadzają w powierzaniu mu wielkich zadań. Ogólna wartość służbowa - bardzo duża”.

Z taką opinią przeszedł 9 XII 1925 do Dowództwa KOP jako szef Wydz. I i w/z szefa Sztabu. Od 25 II 1926 był szefem Sztabu 6 Brygady KOP, a następnie dcą 3 Brygady KOP i szefem jej Sztabu. Awansował do stopnia ppłk. SG 3 V 1926 (ze starsz. od 1 VI 1925).

Zwraca uwagę szybka rotacja na kolejnych zajmowanych stanowiskach. Dowódca KOP, gen. Henryk Minkiewicz, napisał w charakterystyce „Wybitny oficer. Może trochę zanadto papierowy”. Od 15 VII 1927 pozostawał w dyspozycji Wydz. Wojskowego MSW, następnie został oddelegowany na stanowisko szefa Wydz. Bezpieczeństwa Województwa Wołyńskiego. Od 1 I - 1 III 1928 był w dyspozycji szefa SG.

Od 1 III 1928 był zcą dcy 65 p.p., następnie komendantem PKU Poznań - powiat (od 1 II 1929). Został przeniesiony na stanowisko komendanta Korpusu Kadetów Nr I we Lwowie, na którym pozostawał do 19 I 1934. Z tego okresu pochodzi kolejna, tym razem bardziej zdecydowana i negatywna, opinia podpisana przez płk. dypl. Cwiertniaka i gen. dyw. Fabrycego: „Przeciętny oficer. Niebywale wysoka indywidualność i inicjatywa ciągle wypychają go z zakreślonych ram pracy [...] Inteligencja duża ale typu rozproszonego, logika i konsekwencja słabe, przytomność umysłu oraz zdolność decyzji rozsądnych mniejsze, umie chwytać cudze myśli i spożytkować je. Typ «miles gloriosus», zbyt

gadatliwy, wszystkie jego czyny zmierzają do gloryfikacji własnego «ja». Planuje za szeroko w stosunku do realnych możliwości. Administrator zbyt rozrzutny, wydaje dużo pieniędzy skarbowych dla efektów przejściowych. Nie zawsze traktowany serio przez podwładnych i uczniów. Na obecny stan odpowiada dostatecznie. Wypróbować w PW lub administracji". Autorzy tej opinii zamieścili też uzasadnienie dla tak znacznej różnicy wobec wcześniejszych ocen, wskazując na „wyraźny wzrost cech ujemnych w pracy za r. b. oraz szereg błędnych kroków i poczynań”.

Pochodząca z 1931 opinia nie skutkowałą szybko proponowanymi przez autorów zmianami w przydziale. Dopiero 19 I 1934 Kazimierz Florek został przeniesiony na stanowisko kierownika Okręgowego Urzędu WF i PW w DOK III (Grodno), skąd zwolniony został i przeniesiony w stan spoczynku 31 XII 1935. Zostało to uzasadnione orzeczeniem komisji wojskowo-lekarskiej przy MSWojsk., która uznała go „zupełnie i trwale niezdolnym do służby wojsk. (kat. E)”.

Od 1 II 1936 do wybuchu wojny pracował honorowo w Oddz. II SG, a z chwilą wybuchu wojny został powołany do prac w Oddz. II Szt. NW. Granicę rumuńską przekroczył w nocy z 17/18 w Zaleszczykach z bazą wojsk lotniczych. W Rumunii początkowo wykorzystywany był do prac Eksp. „R” Oddz. II Szt. NW jako pracownik wyw. Jego autorstwa był szereg dossier osób obserwowanych przez polski wywiad w Rumunii. Następnie przeszedł do Bazy Łączności Zagranicznej ZWZ „Bolek”. Występował pod ps. „Jurek” i nazwiskiem paszportowym Władysław Borek. Przejściowo pełnił funkcję zcy komendanta Bazy „Bolek” (od sierpnia 1940), jednocześnie kierując Wydz. Wyw. bazy. Prowadził m.in. rozmowy z przedstawicielami ukraińskiej emigracji „petlurowskiej”, miał też zadania wobec Kozaków dońskich i kubańskich.

Po likwidacji Bazy Łączności ZWZ „Bolek” w listopadzie 1940 pozostał jeszcze w Rumunii na plac. przerzutowej w Suczawie (Eksp. „R”), następnie był ewakuowany 12 XII 1940 do Turcji, gdzie miał objąć funkcję w tamtejszej Bazie Łączności ZWZ. Wskutek nieotrzymania tureckiej wizej pobytowej, rozkazem MSWojsk. został wysłany do Palestyny, celem wcielenia do wojska. 4 I 1941 zameldował się w Stacji Zbornej w Hajfie. Jednak w wyniku kilkakrotnej negatywnej opinii komisji lekarskiej nie został przyjęty do WP. Odwoływał się w tej kwestii do dowódcy SBSK, podkreślając, iż pełnił służbę zawodową do 1936, kiedy został przeniesiony w stan spoczynku z powodu uzyskania pełnej wysługi lat „co zostało wykorzystane przez osoby wpływowe ze względów nie wojskowych, lecz czysto ubocznych, częściowo politycznych (wybory 1928) i częściowo prywatno-personalnych”. Kazimierz Florek podkreślał, iż w czasie spoczynku przez 3 lata wykonywał dobrowolnie przyjęte na siebie, „poważne i trudne zadania w zakresie służby Oddz. II Szt. Gł.”

Mimo iż 15 IX 1941 powołany został do WPŚW (Rozkaz O.Z. Nr 219/41), to już 5 I 1942 przeniesiono go w stan nieczynny. Przebywał w Palestynie, gdzie w październiku 1944 ukończył z wynikiem bardzo dobrym kurs admin. cywilnej w Tel-Awivie. 17 I 1945 udzielono mu długoterminowego urlopu, który 19 VII 1946 przedłużony został do 31 XII 1947 z prawem do zmniejszonego uposażenia. 24 VIII 1947 był ewakuowany do Wielkiej Brytanii,

gdzie 15 XI 1947 zaciągnął się do PKPR.

Po wojnie pozostał na emigracji w Wielkiej Brytanii, zmarł 22 IX 1963 w Londynie po długiej chorobie. Pochowany został na cm. Kensal Green (kwat. 188/1R), odprowadzony m.in. przez bpa Władysława Fierłę, zwierzchnika Polskiego Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego na Obczyźnie, którego był członkiem. Nad grobem przemawiał m.in. gen. Kordian Zamorski. Opublikował artykuł: Z moich wspomnień (Legiony na polu walki, Piotrków 1916). Był żonaty z Anielą z d. Brynk (1918), następnie rozwiedziony, miał syna Ryszarda (1922) i córkę Teresę (1929).

Odnaczenia:

Krzyż Niepodległości z Mieczami,

Order Odrodzenia Polski V kl.,

Krzyż Walecznych - trzykrotnie,

Złoty Krzyż Zasługi,

Krzyż na Śląskiej Wstędze Waleczności i Zasługi I kl.,

Medal Pamiątkowy za Wojnę 1918-1921 (1928),

Medal 10-lecia Odzyskanej Niepodległości (1928).

Opracował: **Tadeusz Dubicki, Andrzej Suchcitz**. Tekst ukazał się w: Oficerowie wywiadu WP i PSZ w latach 1939-1945, Tom I, Warszawa 2009, s. 102-106 .